

☐ *Markem Štulírem o rezonování s ☐ producenty, věrozvěstech moderní hudby a kozlím zpěvu*

Největší poklad českého folkrocku, jak známo, pochází z Liberce, a je to už dvacet let, kdy začal vznikat na podhoubí zkypleném legendárními A hosty. Držitelé nejrůznějších ocenění, jejichž výčet by byl pro tento text příliš dlouhý, tvůrci mnoha nádherných písní a nezapomenutelných koncertů, kapela, která neúnavně ohledává terén, aby mohla jít dál a výš, a která přitom stále nosí – jak sami říkají – trampské trenky.

Jarret

. Jak už zřejmě dostatečně známo, tuto sobotu v Liberci (a pak ještě dvakrát – v Brně a Praze) pokřtí již čtvrtou řadovou desku pojmenovanou

Za hrany

. Toto obsáhlé album (54 minut) bylo samozřejmě hlavním tématem mého rozhovoru s baskytaristou

Markem Štulírem, který se protentokrát ujal role mluvčího skupiny. Říci, že jsme si udělali čas i na obecnější otázky druhé půle života dvacetiletého Jarretu, by znělo jako zbytečně poklidné klišé. Čas nebyl vůbec: Marek odbíhal na zvukovou zkoušku, popřípadě o ni byl docházejícími spoluhráči důrazně žádán a čas šetřil tím, že na mě své odpovědi zrychleně chrлил. Zásadní názory, o kterých jsme spolu určitě chtěli mluvit, jsme si sdělovali ještě když jsme se po koncertě dlouze vyprovázeli. Samozřejmě diktafon neběžel celou dobu. Samozřejmě ne vše, co bylo nahráno, stálo za převedení do písmen a vět. Ale stejně vás právě teď zahlitím pěknou porcí slov na téma Jarret story. Nechte si chutnat.

Víš, že jsem se o vás jeden čas bál? Jako jestli můžete přežít, když mezi sebou po Bohoušově

odchodu nemáte žádného autora. Jste pořád kapela bez autorů, že?

No jasně. My jsme takový model kapel, jako jsou třeba Nezmaři. A sice že není v kapele žádná vůdčí osobnost, ani co se týká autorů, což je model málo obvyklý. Třeba Robert Křesťan a Druhá tráva je prostě... Robert Křesťan a Druhá tráva. Takhle to je vlastně skoro ve všech kapelách. I když se ta kapela nejmenuje po autorovi, tak když se podíváš na Chinaski nebo na Kryštofa, tak je to prostě jednoznačný. Máš tam s kým se identifikovat, taky to podle toho vypadá. Já se obávám, že to je naše slabost, že vlastně nemáme toho jednoznačného lídra, ale zase na druhou stranu... mám pocit, že to je i naše přednost. Mokrát jsem se potkal s tím, že nám fanoušci říkali - z vás prostě dýchá obrovská soudržnost a to je vzácný. Většinou tam je ve předu ten jeden člověk a ostatní na něj pracují. Třeba Robert má fantastickou kapelu, fakt úplně famózní, ale mně se zdá - a já mám kluky opravdu rád - že kdyby za ním hráli jiní kluci, tak si toho jeho fanoušci vlastně nevšimnou. Jako třeba moje maminka.

Ty jsi řekl v rozhovoru s Honzou Hučínem větu: „Nepotřebovali jsme nikoho místo Bohouše, potřebovali jsme být jiní, a všechny problémy s tím spojené se snad podařilo překonat.“ Proč jste potřebovali být jiní?

Protože Bohouš má charisma, rozumíš. Těžko se mně to hodnotí, ale zdá se mně, že Hanka je vynikající zpěvačka. My jsme to měli skvěle nastartovaný, protože to bylo geniální spojení. Bohouš dodával charisma, srdce a autorství. Hanka mu k tomu dala tu neuvěřitelnou a fantastickou profesionalitu. Jim ty barvy hrozně ladily k sobě, navíc mají stejný rozsah... Byla to naše obrovská deviza. Navíc v době, před těma deseti rokama jsme ještě vůbec neuměli hrát, že jo. To se všechno maskovalo tím, že Bohouš psal písničky, jaký psal, že Hanka zpívala, jak zpívala, a že jim to tak ladilo. A najednou to zmizelo. Zpětně se mi zdá, že po Bohoušově odchodu to byly opravdu dva těžké roky, že jsme se tak potáceli... Potřebovali jsme si najít svoji vlastní cestu.

Změna ve zvuku je určitě slyšet...

Zcela jednoznačně. Ten zlom je okamžitě vidět: deska **Vztahem zapni!** je hodně zasmyčkováná, udělaná jiným způsobem než

Unikat

...

...ale já nevím, kde se to ve vás vzalo. Váš současný sound jste měli naposlouchaný, nebo jste toho třeba postupně zkoušeli víc?

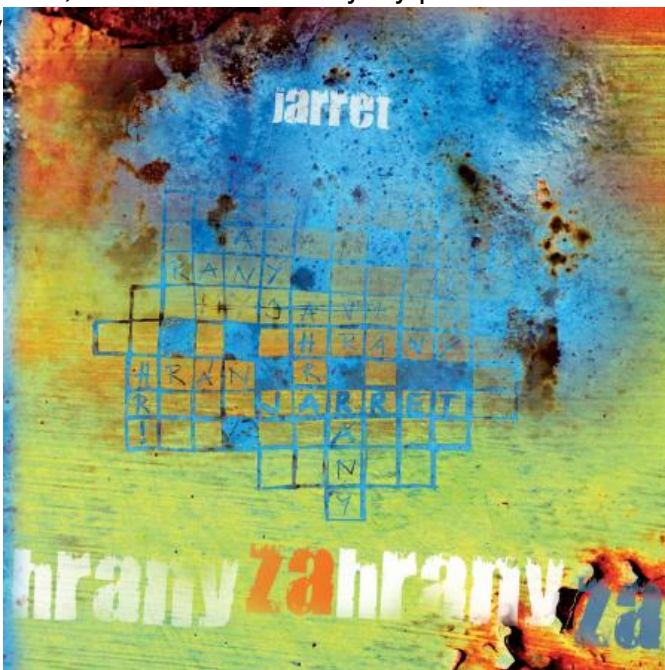
Já nevím. Na tohle ti takhle odpovědět neumím. Ale zcela jednoznačný bylo, že když jsme se sešli na zkoušce potom, co Bohoušek odešel, a byli jsme tam už sami, tak padlo rozhodnutí, že tu látku budeme zpracovávat jiným způsobem, bylo to naprosto racionální. A navíc to konvenovalo i s tím, co jsme zrovna v té době poslouchali. *Výborně. A co jste poslouchali?* Petera Gabriela. Konkrétně to byl jeden koncert, který jsme viděli v televizi a který nás strašně ovlivnil. Koncert Secret World je nejlepší koncert, který jsem kdy v televizi viděl. Nejen že to je koncert, je to i obrovské divadlo. Způsob, jakým je to nahraný a zahráný, celý ten koncert, je parádní. My jsme celý jedno soustředění, celý jeden víkend strávili tím, že jsme pořád dokolečka koukali na ten koncert. Taky jsme poslouchali hodně Stinga v té době. Sting s Gabrielem, to pro nás byli věrozděsti moderní hudby.

Hledali jsme, s kým budeme rezonovat *Kdy a proč se Jarret rozhoduje, že vydá novou desku?*

Když se nasbírám dostatečného množství materiálu, tak ze sebe vydáš to, co jsi nashromáždil.

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 16 Říjen 2011 19:27

Vzhledem k tomu, že u nás to šlo vždycky pomalu - to už se opakují, ale naše konstantní rychlost je dvojnásobná.

ě nové písně za rok a jenom jednou jsme ji překročili na tři, ale zase v tom dalším roce jsme zpomalili na jednu. Takže je to u nás celkem jednoduchý, vychází to zhruba na pět roků. Jenom jednou jsme se předehnali, to bylo **Vztahem zapni!**, a bylo to kvůli tomu, že tenkrát producent desky Martin Ledvina přišel s tím, že přijede Sebastian Richards, skvělý zvukař, který dělá Foo Fighters, a že to bude obrovský a velkolepý. Bylo to pak chvilkami těžký, ale podařilo se a tam jsme to vlastně o rok zkrátili, ale jinak myslím, že držíme poměrně stálý odstup pěti let. Bez jakýhokoliv kalkulu; ono to tak prostě vychází.

To znamená, že když uděláte jen dvě nové písně za rok, tak je pak všechny bez výjimky musíte vzít do studia?

Nikdy si neříkáte: Tahle je blbá, tu škrtneme? Nebo - tahle je sice dobrá, ale nehodí se nám do koncepce?

U hodně písniček se stane, že je zpracováváš, pak je dokonce i hraješ na pódiu, a pak si řekneš: Hm, to není ono - a zase je uložíš. My máme písničky, že jsme na nich měli třeba osm, deset aranžmá. A některý z nich jsme i hráli na pódiu, ale pak jsme si řekli - to nemá cenu. A čekalo se na nějakou další inspiraci, takže ty písničky přeskočily třeba jednu desku a byly až na další. To se samozřejmě stává. *Producentem vašeho nového alba, o kterém se chceme bavit, je Peter Binder. Vy jste vlastně na každé desce – kromě první – měli nějakého významného muzikanta jako producenta...*

Na první desce měl být Pavel Havlík, který pro nás byl v té době absolutně nejvýznamnější muzikant na planetě. Pak se to nějak... to už je hrozně dávno. Prostě tam nebyl. S Petrem Binderem jsme měli natáčet původně už desku **Unikat**; to znamená vlastně o dvě desky zpátky. Jenomže tenkrát Petr žil s Pavlou Milcovou a pracovali spolu na desce Tarzan Pepé, která je mimochodem úplně vynikající. Takže to nevyšlo časově. Dneska jsem moc rád, protože spolupráce s Michalem Němcem byla skvělá. A myslím, že nám Michal hodně pomohl. Důvod, proč si ty lidi zveme je ten, že jako kapela jsme pořád spolu, spolu na těch písničkách pracujeme, šťouráme se v tom a máme je promletý zleva, zprava, shora, zespoda... A chceme někoho, komu můžeme důvěřovat a kdo nám k tomu řekne něco nového. Ale k tomu

člověku musíme mít důvěru, protože to nemůže fungovat tak, že si někoho pozveš, a pak tomu, co říká, nedáváš váhu.

Jak bys popsal,

co přesně vám postava producenta přinesla teď? Je to s novým producentem opravdu úplně jiná práce? Pracovali jste ve studiu pokaždé úplně jiným způsobem?

Pokaždý to bylo jinačí, ale spíš že byla jiná atmosféra ve studiu. Producenta si hledáš jako někoho, s kým budeš rezonovat, stejně jako když si hledáš svou partnerku. Ono se teda často spleteš, ale... (smích) mně se zdá, že nám se to naštěstí při hledání producenta nestalo. Že v podstatě všichni tři ty důležitý lidi, s kterými jsme točili **Unikat, Vztahem zapni!** a teď **Za hrany**

respektovali strašně moc Jarret. Když budu mluvit sám za sebe, tak jsem vždycky měl takovou představu, že nás víc pomačkaj a dostanou z nás něco lepšího, svěžejšího, dostanou nás někam jako... dál. A ono to nakonec vždycky bylo tak, že oni udělali tu desku víc jarretí, než bych já sám čekal.

Byli ti vaši producenti taky vždycky i hudební režiséři toho projektu?

No jasně. Petr Binder za náma jezdil dokonce na zkoušky, tam to bylo poctivě. Asi pětkrát nebo šestkrát přijel do Liberce, kde jsme se těma věcma opravdu intenzivně zabývali a snažili jsme se řešit detaily, hodně. *Počkej, na zkouškách: tak to byl spíš jako aranžér, ne?*

My jsme měli všechno zaranžovaný a nic se nepředělalo tak, že by to byla úplně jiná aranžmá. Ale byly tam třeba nějaký formální chyby, kterých jsme si nevšimli, a najednou se vyjevila potřeba je odstranit. Protože Petr je profesionál a muziku má zmáklou úplně jiným způsobem, než my. Ale zase - mě fakt nejvíc pobavilo, že jsem si myslel: budeme mít Petra Bindera, ten tam nahrne milion hostů, bude to úplně bezvadný, on sám tam nahraje půlku dalších kytar... A to vůbec nenastalo. Petr hraje v jedny písničke na ukulele a půl jedny písničky nahrál na akustickou basu. Ani to nejsou vlastně jeho nástroje, jenom že to tak vyšlo, že to tam zrovna bylo momentálně potřeba. A to je prostě všechno. Stejně tak Lukáš Martínek, který nám nabíral zvuk - skvělý jméno, to si hod' do vyhledávače. Tak to je vynikající kytarista. A nakonec jenom na naše opravdu velký naléhání nahrál jednu takovou pranepatrnou kytaru. (Smích) Takže nakonec se mně zdá, že tahle deska je úplně nejvíc jarretí ze všech, protože kromě těchhle dvou tam nejsou vůbec žádný hosti. Žádný; je tam jenom ve čtyřech písničkách na pedal steel David Babka, který s náma ale navíc často vystupuje. Když teda pomínu Bohouška, který tam má svoji písničku, což je u nás tradice. Vždycky jsme měli poměrně dost hostů, ale tahleta deska je jenom o nás. A navíc je to jenom v těch aranžmá, v jakých to hrajem na koncertech. Někde jsou přidány vokály Hanky, ale jinak je to prostě tak, jak to hrajeme.

Jarret a jeho autoři *Už jsme se bavili o tom, že Jarret je momentálně kapela bez autorů.*

Takže kde se vzaly skladby na albu

Za hrany, co jsou zač?

Je tam čtrnáct písniček, 54 minut, což je mimochodem strašlivá porce. Třeba já si myslím, že jsme to zbytečně přetřápli. *To je, jen tak na okraj, málem dvakrát tolik, než má vaše první album*

Jarret: Posouváme se v čase

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 16 Říjen 2011 19:27

